

Arrest

nr. 158 627 van 15 december 2015
in de zaak RvV X / IX

In zake: X in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordigster van haar minderjarig kind X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE EERSTE VOORZITTER VAN DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN,

Gezien het verzoekschrift dat X in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordigster van haar minderjarig kind X, die verklaart van Burkinese nationaliteit te zijn, op 7 mei 2015 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 13 april 2015, waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt en van de beslissing van 13 april 2015 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 oktober 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 november 2015.

Gehoord het verslag van eerste voorzitter C. BAMPS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die *loco* advocaat D. VANDENBROUCKE verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché C. D'HAENENS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 23 januari 2015 dient verzoekster een aanvraag in om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort: de vreemdelingenwet).

Deze aanvraag vermeldt dat zij wegens buitengewone omstandigheden niet in de mogelijkheid was om een aanvraag tot verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk in te dienen bij een Belgische

diplomatieke of consulaire post in het buitenland of de plaats van haar oponthoud. Deze buitengewone omstandigheden verduidelijkt ze verder in haar aanvraag en stelt dat ze op regelmatige wijze naar België gekomen is met de bedoeling om een verblijfsstatuut te verkrijgen op basis van een huwelijk. Dit huwelijk is aangegaan in Burkina Faso en werd niet erkend in België, zodat geen toepassing kan gemaakt worden van de artikelen 315 en volgende van het Burgerlijk Wetboek, maar ze zal de nodige stappen zetten om de erkenning af te dwingen. Zij stelt dat evenmin toepassing kan worden gemaakt van artikel 8, 1° van het Wetboek van de Belgische Nationaliteit. Ze stelt dat ze onder valse voorwendselen naar België gelokt is en seksueel werd uitgebuit. Ze is nadien in de steek gelaten door haar echtgenoot en zij bevindt zich in België samen met een kind dat geen wettelijke vader heeft. Ze stelt dat ze sinds 2011 in zeer penibele omstandigheden woont en niet terug kan naar haar land van herkomst aangezien ze er alles heeft achtergelaten.

Op 13 april 2015 wordt de aanvraag onontvankelijk verklaard wegens het gebrek aan buitengewone omstandigheden. Dit is de eerste bestreden beslissing die luidt als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 23.01.2015 werd ingediend door :

T., O. [...]

Geboren te [...] op [...]

Wettelijk vertegenwoordigster van:

T., M.-D. [...]

Geboren op [...]

Nationaliteit: [...]

Adres: [...]

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

Ter ondersteuning van haar aanvraag om machtiging tot verblijf, beroept betrokkene zich op de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en art 9bis van de wet van 15.12.1980. We merken echter op dat deze vernietigd werd door de Raad van State (RvS arrest 198.769 van 09.12.2009 en arrest 215.571 van 05.10.2011). Bijgevolg zijn de criteria van deze instructie niet meer van toepassing.

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkene beroept zich op het feit dat ze legaal naar België is gekomen in het kader van haar huwelijk met de Belgische onderdaan U. d. W. [...]. Ze haalt aan dat dit buitenlandse huwelijk door België niet erkend werd en dat zij stappen zal ondernemen om deze erkenning af te dwingen. Tenslotte haalt ze ook nog aan dat ze door haar echtgenoot zonder meer in de steek gelaten werd.

Uit het administratief dossier blijkt inderdaad dat zij op basis van dit huwelijk een visum type D bekam. Echter, betrokkene heeft zich na aankomst in België nooit aangemeld bij de gemeente om haar F-kaart te bekomen. Het administratief dossier bevat noch een aankomstverklaring noch enig samenwonsverslag en betrokkene heeft nooit stappen ondernomen om haar huwelijk in België te laten erkennen. Bovendien blijkt dat de echtgenoot van betrokkene reeds ambtelijk geschrapt is sinds 02.03.2012 (terwijl betrokkene beweert op datum van 30.09.2011 naar België gekomen te zijn). Uit het administratief dossier blijkt dan ook dat er geen sprake is geweest van een gezinscel. Betrokkene kan zich dan ook niet nuttig beroepen op deze relatie en haar huwelijk.

Het feit dat betrokkene een minderjarige dochter heeft, verandert niets aan deze feiten. De geboorteakte van het kind vermeldt enkel de moeder waardoor het vaderschap niet vaststaat en dan ook niet ingeroepen kan worden.

Betrokkene haalt verder aan dat zij door haar echtgenoot seksueel uitgebuit werd, dat er sprake was van seksuele exploitatie waardoor zij tot een kwetsbare groep behoort waarvoor regularisatie de enige oplossing is. Echter, uit het administratief dossier van betrokkene blijkt dat zij op basis van deze door haar aangehaalde feiten een aanvraag indiende als slachtoffer mensenhandel waardoor zij over een attest van immatriculatie beschikte van 29.05.2012 tot 29.11.2012 en onder begeleiding stond van Payoke. Echter, op datum van 22.09.2012 besliste de Procureur des Koning van het Parket van Eerste Aanleg te Gent dat er geen sprake was van een misdrijf en dat uit het onderzoek bleek dat het verhaal van mevrouw niet klopte en dat zij het verhaal verzonnen had om een bestendinging van haar verblijf te bekomen. Mevrouw kan zich dus niet op dit element beroepen daar het reeds ten gronde werd onderzocht en verworpen door het Parket van Gent.

Verder lijkt het erg onwaarschijnlijk dat betrokkene geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben in het land van herkomst waar zij voor korte tijd zou kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van haar aanvraag tot regularisatie. Betrokkene verbleef immers ruim 26 jaar in Burkina Faso en haar verblijf in België, haar integratie en opgebouwde banden kunnen bijgevolg geenszins vergeleken worden met haar relaties in het land van herkomst.

Er dient te worden opgemerkt dat het betrokkenes persoonlijk keuze is geweest om illegaal in België te verblijven alsook om geen verdere contacten/banden te onderhouden met haar land van herkomst. Bijgevolg kan dit argument niet weerhouden worden als buitengewone omstandigheid.

Betrokkene haalt tenslotte aan dat een repatriëring strijdig zou zijn met het Internationaal Verdrag voor de Rechten van het Kind en met het Europese Verdrag voor de Rechten van de Mens.

Echter, betrokkene specificeert niet in welke zin en welke artikels van dit verdrag geschonden zouden worden. Bovendien dient ze haar beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op vernoemde verdragen. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie. De loutere vermelding van het EVRM en IVRK volstaat dus niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. Wat het aangehaalde Verdrag van de Rechten van het Kind betreft; de Raad van State heeft gesteld dat dit Verdrag in zijn geheel geen directe werking heeft (RvS, arrestnr. 100.509 van 31.10.2001). De aanvraag kan in het land van herkomst gebeuren.

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkene geen problemen veroorzaakt en geen enkele keer in contact met de politie is gekomen, dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

De elementen van integratie (met name het feit dat betrokkene de nodige inspanningen zou doen om zich te integreren en dat zij over een uitgebouwd netwerk van personen zou kunnen beschikken) kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769)."

Op 13 april 2015 wordt tevens een bevel om het grondgebied te verlaten genomen.

Dit is de tweede bestreden beslissing die ter kennis werd gebracht op 24 april 2015 en waarvan de motivering luidt als volgt:

"Mevrouw [...] wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

Binnen de 30 dagen na de kennisgeving.

Zij dient vergezeld te worden door:

T., M.-D. [...]

Reden van de beslissing:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgeleverd in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van de volgende feiten:

- Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten:
Betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum."

2. Over de ontvankelijkheid

Ambtshalve wordt opgeworpen dat het voorwerp van het beroep dubbel of meervoudig is, waardoor er een probleem rijst met betrekking tot de ontvankelijkheid.

De Raad stelt vast dat verzoekster in één verzoekschrift zowel een beslissing aanvecht waarbij haar aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk wordt verklaard als een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

In het belang van een goede rechtsbedeling dient diegene die een beroep doet op de rechter, voor elke vordering evenwel een afzonderlijk geding in te spannen om alzo de rechtsstrijd overzichtelijk te houden en een vlotte afwikkeling van de zaak mogelijk te maken (R. STEVENS, *Raad van State I. afdeling bestuursrechtspraak, 2. Het procesverloop*, Brugge, die Keure, 2007, 65).

Een verzoekschrift kan slechts een dubbel of meervoudig voorwerp hebben wanneer de vorderingen, wat hun voorwerp of grondslag betreft, zo nauw samenhangen dat het als waarschijnlijk voorkomt dat vaststellingen gedaan of beslissingen genomen met betrekking tot de ene vordering, hun weerslag zullen hebben op de uitslag van de andere. Eén en ander is ingegeven door het principe dat in het belang van een goede rechtsbedeling, en meer bepaald met het oog op de overzichtelijkheid van het geding, in de regel voor elke vordering een afzonderlijk geding dient te worden ingeleid. Van deze basisregel kan slechts worden afgeweken wanneer de wezenlijke elementen van verschillende vorderingen zozeer samenhangen dat het in het belang van een goede rechtsbedeling aangewezen is die rechtsvorderingen als één zaak te behandelen (RvS 28 april 2008, nr. 182.417).

In casu is de Raad echter van oordeel dat de thans voorliggende bestreden beslissingen niet van die aard zijn dat het aangewezen is dat ze samen worden behandeld om tegenspraak tussen rechterlijke beslissingen te voorkomen of ter voldoening van de eisen van de goede rechtsbedeling. De Raad merkt ook op dat de eventuele nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing niet tot gevolg heeft dat de rechtsgeldigheid van de tweede bestreden beslissing hierdoor in het gedrang komt. De nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing leidt immers niet tot de vaststelling dat verzoekster tot enig verblijf is toegelaten of gemachtigd en dat de motivering die aan de basis ligt van het bevel om het grondgebied te verlaten kaduuk wordt.

In deze omstandigheden, nu verscheidene vorderingen die niet samenhangen in één enkel verzoekschrift worden ingesteld, is enkel het beroep dat is ingesteld tegen de eerst vermelde bestreden beslissing, zijnde de beslissing waarbij de aanvraag met toepassing van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard, die *in casu* ook kan worden weerhouden als de belangrijkste, ontvankelijk en dienen enkel de middelen die gericht zijn tegen deze beslissing te worden onderzocht (RvS 4 januari 2012, nr. 217.105), hierna “de bestreden beslissing” genoemd.

Bovendien bevat het verzoekschrift geen middel tegen het bevel om het grondgebied te verlaten.

Er dient te worden besloten tot de onontvankelijkheid van het beroep wat de tweede bestreden beslissing betreft, de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een eerste middel voert verzoekster de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna verkort: het EVRM).

Zij licht dit middel toe als volgt:

“Verzoekster is de mening toegedaan dat de bestreden beslissing in strijd is met art. 8 EVRM. Een vreemdelinge verplichten tot terugkeer naar zijn land van herkomst, maakt een inmenging uit in zijn privé- en gezinsleven die overeenkomstig art. 8 E.V.RM slechts toegelaten is als ze bij de wet is voorzien en een maatregel vormt die in een democratische samenleving nodig is in het belang van de veiligheid van het land, de openbare veiligheid, het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen. Dit noodzakelijkheids criterium houdt in dat de inmenging gebaseerd moet zijn op een dwingende vitale behoefte en dat ze met name evenredig is aan het wettige doel dat men wil bereiken.

Het is dus belangrijk dat de overheid aantoont dat ze een juist evenwicht heeft proberen te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk op het recht van de vreemdelinge op de eerbiediging van haar privé- en gezinsleven, wat niet blijkt uit de inhoud van de bestreden beslissing. Verzoekster heeft geen contact meer met haar land van herkomst. Een terugkeer naar het land van herkomst, zou een serieuze stap terug zijn.

Verzoekster beroept zich op art. 8 EVRM Artikel 8 EVRM beschermt onder meer de eerbiediging van het recht op een familie -en gezinsleven. Al haar dichte vrienden en kennissen bevinden zich immers in België.

Indien verzoekster verplicht zou worden naar Burkina Faso terug te keren, zal dit tot gevolg hebben dat zij gescheiden zal worden van haar vrienden en kennissen. Evenmin wordt het mogelijk voor haar kind een band uit te bouwen met haar vader.

Een inmenging in het recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven dient vooreerst voorzien te worden in de wet, maar tevens dient dit te beantwoorden aan één van de doelstellingen, zoals bepaald in art. 8 E.V.R.M. Tenslotte dient dit noodzakelijk te zijn in een democratische samenleving.

Deze voorwaarden zijn niet vervuld, indien de inmenging voortvloeit uit een maatregel van verwijdering van het grondgebied van een vreemdeling, die met zijn land van herkomst een andere band heeft dan zijn nationaliteit en wanneer de verwijdering de eenheid van het gezin in het gedrang kan brengen. (Hof Mensenrechten, 26 maart 1992, Beljoud / Frankrijk, J.dr. Jeun. 1992, afl. 117,58; T.V.R. 1992, afl. 66,314, noot S. Parmentier)."

3.2. Artikel 8 van het EVRM bepaalt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Artikel 8 van het EVRM definieert noch het begrip 'familie- en gezinsleven', noch het begrip 'privéleven'. Beide begrippen zijn autonome begrippen die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T./ Finland, § 150).

Het begrip 'privéleven' wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het EHRM benadrukt dat het begrip 'privéleven' een brede term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29).

De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beide, is een feitenkwestie.

De volgende vraag die de Raad dient te onderzoeken is of er sprake is van een inmenging in het privé- en/of familie- en gezinsleven. Hierbij moet nagezien worden of de vreemdeling voor de eerste keer om toelating heeft verzocht, dan wel of het gaat om de weigering van een voortgezet verblijf.

Gaat het namelijk om een eerste toelating dan oordeelt het EHRM dat er geen inmenging is en geschiedt geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM. In dit geval moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is artikel 8 van het EVRM geschonden (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37).

Gaat het om een weigering van een voortgezet verblijf dan aanvaardt het EHRM dat er een inmenging is en dan dient het tweede lid van artikel 8 van het EVRM in overweging te worden genomen.

Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het privéleven en voor het familie- en gezinsleven is niet absoluut. Binnen de grenzen gesteld door het tweede lid van artikel 8 van het EVRM, is de inmenging van het openbaar gezag toegestaan voor zover die bij wet is voorzien, ze geïnspireerd is door een of meerdere van de in het voormelde lid vermelde legitieme doelen en voor zover ze noodzakelijk is in een democratische samenleving om ze te bereiken. Vanuit dit laatste standpunt is het de taak van de overheid om te bewijzen dat zij de bekommernis had om een juist evenwicht te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk.

Inzake immigratie heeft het EHRM er in beide voormelde gevallen en bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen.

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/België, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan zij kennis heeft of zou moeten hebben.

Wanneer de verzoekende partij een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, is het in de eerste plaats haar taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door haar ingeroepen privéleven en familie- en gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden.

De Raad wijst er op dat de bestreden beslissing handelt om een toelating tot verblijf en geen weigering van een voortgezet verblijf zodat er in deze stand geen inmenging is in het gezinsleven van de verzoekende partij.

In dit geval moet worden onderzocht of er een positieve verplichting is voor de Staat om het recht op gezinsleven te handhaven.

Teneinde de omvang van de verplichtingen die voor een Staat uit artikel 8, eerste lid van het EVRM voortvloeien te bepalen, dient in de eerste plaats te worden nagegaan of er hinderpalen worden aangevoerd voor het uitbouwen of het verderzetten van een normaal en effectief gezinsleven elders. Zolang er geen hinderpalen kunnen worden vastgesteld voor het leiden van een gezinsleven elders, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM.

In casu verwijst verzoekster naar het feit dat al haar dichte vrienden en kennissen zich in België bevinden en het voor haar kind onmogelijk zou zijn om een band uit te bouwen met haar vader.

Vooreerst dient te worden vastgesteld dat verzoekster voornoemde elementen heeft ingeroepen in haar aanvraag tot machtiging en in de bestreden beslissing hieromtrent wordt gesteld:

“Uit het administratief dossier blijkt inderdaad dat zij op basis van dit huwelijk een visum type D bekam. Echter, betrokkene heeft zich na aankomst in België nooit aangemeld bij de gemeente om haar F-kaart te bekomen. Het administratief dossier bevat noch een aankomstverklaring noch enig samenwoonstverslag en betrokkene heeft nooit stappen ondernomen om haar huwelijk in België te laten erkennen. Bovendien blijkt dat de echtgenoot van betrokkene reeds ambtelijk geschrapt is sinds

02.03.2012 (terwijl betrokkene beweert op datum van 30.09.2011 naar België gekomen te zijn). Uit het administratief dossier blijkt dan ook dat er geen sprake is geweest van een gezinscel. Betrokkene kan zich dan ook niet nuttig beroepen op deze relatie en haar huwelijk.

Het feit dat betrokkene een minderjarige dochter heeft, verandert niets aan deze feiten. De geboorteakte van het kind vermeldt enkel de moeder waardoor het vaderschap niet vaststaat en dan ook niet ingeroepen kan worden.”

In casu betwist verweerder terecht dat tussen verzoekster en de heer U.d.W. de vereiste van een gezins- of familieleven is aangetoond zodat er geen sprake kan zijn van een beschermingswaardig familieleven in de zin van artikel 8 van het EVRM.

Verder stelt de Raad samen met verweerder vast dat het erg onwaarschijnlijk lijkt dat zij geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben in het land van herkomst waar zij voor korte tijd zou kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van haar aanvraag tot regularisatie. Zij verbleef immers ruim 26 jaar in Burkina Faso en haar verblijf in België, haar integratie en opgebouwde banden kunnen bijgevolg geenszins vergeleken worden met haar relaties in het land van herkomst.

Verzoekster toont in casu dan ook niet aan dat er ernstige hinderpalen zijn die haar beletten om met haar dochter in haar land van herkomst of elders te verblijven en maakt evenmin aannemelijk dat zij enkel in België met haar zou kunnen samenleven.

Verzoekster laat na in concreto aannemelijk te maken dat een correcte toepassing van de wetgeving een disproportionele inmenging in haar familiaal leven zou uitmaken en dat haar private belangen dienen te primeren op de door de verblijfsreglementering beschermde belangen (RvS 12 januari 2005, nr. 139.107).

Er moet daarnaast worden gesteld dat artikel 8 van het EVRM zelf geen motiveringsverplichting oplegt aan verweerder en deze verdragsbepaling ook niet voorziet dat uit de motieven van een bestuurlijke beslissing moet blijken dat een evenredigheidsafweging werd doorgevoerd (RvS 21 november 2003, nr. 125.588).

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aangenomen.

Het eerste middel is ongegrond

3.3. In een tweede middel voert verzoekster een schending aan van de artikelen 9 en 9bis van de vreemdelingenwet, van artikel 3 van het EVRM en van de beginselen van goed bestuur en het vertrouwensbeginsel.

Zij licht dit middel toe als volgt:

“De bedoeling van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet is een duidelijk kader te scheppen voor de aanvraag tot het verkrijgen van een machtiging tot verblijf, die in buitengewone omstandigheden wordt ingediend door een vreemdeling bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft.

In casu is er niet langer sprake van een duidelijk kader. De Dienst Vreemdelingenzaken laat in deze na determinerende motieven te geven waarom de aanvraag niet voldoet. De door de dienst Vreemdelingenzaken weerhouden verklaring is kennelijk onredelijk en komt neer op pure willekeur. Op basis van de motivering van de Dienst Vreemdelingenzaken dient besloten te worden dat in de toekomst niemand nog aanspraak kan maken op een verblijfsstatuut ingevolge toepassing van art. 9 bis Vreemdelingenwet.

Artikel 9bis Vw bevat geen inhoudelijke criteria voor het toekennen van een verblijfsmachtiging. Dat is een discretionaire bevoegdheid van de minister en de Dienst Vreemdelingenzaken. Deze hebben echter openlijk verklaard dat zij de criteria van de instructie van 19 juli 2009 toepassen.

De instructie van 19 juli 2009 is op zichzelf geen bindende rechtsnorm. Formeel werd ze vernietigd door de Raad van State (RvS nr. 198.769 van 9 december 2009). De staatssecretaris en de DVZ hebben publiek meegedeeld (op hun websites op 11 december 2009, en in de Kamer op 17 december 2009) dat zij de criteria van deze instructie ten gronde zullen blijven toepassen in het kader van hun discretionaire bevoegdheid.

Verzoekster is de mening toegedaan dat haar aanvraag voldoet aan de criteria van de instructie. De verwerende partij schendt dan ook het vertrouwensbeginsel. Verzoekster mocht erop vertrouwen erop dat vaste gedrags- of beleidsregels die de overheid publiek bekend maakt ook in haar individuele geval

worden toegepast. Dit is gerechtvaardigd aangezien het over precieze beloften gaat over een discretionaire bevoegdheid van deze overheid. Verzoekster mocht verwachten dat beleidsregels niet onverhoeds worden gewijzigd; die verwachting blijkt ook de 9bis aanvraag zelf.

Verzoekster haalde de volgende argumenten aan om zich te beroepen op de buitengewone omstandigheden:

Verzoekster was wegens buitengewone omstandigheden niet in de mogelijkheid om een aanvraag tot verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk in te dienen bij een Belgische diplomatieke of consulaire post in het land van haar verblijfplaats of de plaats van haar oponthoud.

Verzoekster is op regelmatige wijze naar België gekomen. Bedoeling was om in België een verblijfsstatuut te verkrijgen op basis van het huwelijk.

Verzoekster werd evenwel onder valse voorwendselen naar België gelokt. Zij werd in België seksueel uitgebuit.

Het huwelijk dat zij is aangegaan in Burkina Faso werd tot op heden niet erkend door België.

Verzoekster zal de nodige stappen zetten om de erkenning af te dwingen.

Verzoekster werd door haar echtgenoot zonder meer in de steek gelaten.

Verzoekster bevindt zich thans in België met een kind, dat geen wettelijke vader heeft. Gezien het huwelijk niet wordt erkend, kan geen toepassing worden gemaakt van artikelen 315 en volgende van het burgerlijk wetboek.

Evenmin kan toepassing worden gemaakt van artikel 8 van het wetboek van de Belgische nationaliteit. (Belg zijn: 1° het kind geboren in België uit een Belgische ouder).

Verzoekster verblijft sinds 2011 in België in zeer penibele omstandigheden. Verzoekster kan niet terug naar haar land van herkomst. Zij heeft er alles achtergelaten om naar België te komen wonen met haar echtgenoot.

Verwerende partij houdt op geen enkele manier rekening met de kwetsbare positie waarin verzoekster zich bevindt. Verzoekster beroept zich op de definitie die verwerende partij zelf gegeven heeft aan mensen die zich in een kwetsbare positie bevinden:

- ☐ Vrouwen en kinderen die mishandeld, misbruikt of uitgebuit zouden zijn geweest
- ☐ Personen die zich in een zodanige persoonlijke of familiale situatie bevinden dat hun enige redding de regularisatie van hun verblijf is

De verwijdering van een vreemdeling door een contracterende staat kan, in voorkomend geval, een probleem opleveren in het licht van art. 3 E.V.R.M. wanneer er ernstige en bewezen redenen zijn om te geloven dat de betrokkene, indien men hem uitwijst naar het land van bestemming, er een daadwerkelijk risico loopt om te worden onderworpen aan een onmenselijke of vernederende behandeling. De bescherming die in dit opzicht wordt verzekerd door art. 3 E.V.R.M. is ruimer dan die welke wordt voorzien door het Internationaal Verdrag van Genève 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen. De door art. 3 E.V.R.M. geboden bescherming heeft ook een absoluut karakter en lijdt geen enkele uitzondering. (R.v.St. nr. 97.536, 6 juli 2001 <http://www.raadvst-consetat.be> (6 april 2002); , Rev. dr. étr. 2001, 469, noot -.)

Verzoekster wijzen erop dat zij ingeval van terugkeer het slachtoffer zullen worden van een onmenselijke of vernederende behandeling die in strijd is met artikel 3 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens (EVRM). Indien zij teruggewezen zouden worden naar Azerbeidzjan, zal dit een zodanige psychologische ontreddeuring teweegbrengen bij haar. Een gedwongen terugkeer zal in dit geval overeenstemmen met een behandeling die door art. 3 E.V.R.M. verboden is.

De taak om ervoor te zorgen dat België zijn verplichtingen voortvloeiende uit artikel 3 EVRM nakomt, rust hier dus in eerste instantie op DVZ en deze onmogelijkheid van terugkeer kan een grond vormen om een verblijfsmachtiging aan te vragen op grond van artikel 9 bis Vw. Verwerende partij heeft dit evenwel niet nagegaan.

Verzoekster is dan ook de mening toegedaan dat er weldegelijk sprake was van buitengewone omstandigheden.

De bestreden beslissing is genomen zonder rekening te houden met alle nuttige gegevens en op kennelijk onredelijke wijze. Verweerder heeft de materiële motiveringsplicht heeft geschonden."

3.4.1. De Raad wijst er op dat, luidens artikel 39/78 *juncto* artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4° van de vreemdelingenwet het verzoekschrift onder meer een uiteenzetting moet bevatten "van de feiten en de middelen". Onder "middel" in de zin van deze bepaling moet worden verstaan: de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing werd geschonden (RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2004, nr. 135.618; RvS 17 december 2004, nr. 138.590).

In casu voert verzoekster de schending aan van de beginselen van goed bestuur zonder aan te duiden welk beginsel van behoorlijk bestuur zij, naast het vertrouwensbeginsel geschonden acht. Er ontbreekt

bijgevolg een voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregels. Dit middelonderdeel is dan ook om deze reden onontvankelijk.

3.4.2. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

Artikel 9bis, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet, dat de juridische grondslag vormt van de bestreden beslissing, bepaalt het volgende:

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.”

Voormelde bepaling voorziet in een uitzondering op de regel die vervat is in artikel 9 van de vreemdelingenwet en die bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9bis van de vreemdelingenwet kan een vreemdeling die over een identiteitsdocument beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen, een aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, zijn omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post.

De aanvrager heeft de plicht om klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland in te dienen (RvS 20 juli 2000, nr. 89.048). Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager over een identiteitsbewijs beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen;
- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt verweerder over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de gemachtigde van de bevoegde minister c.q. staatssecretaris na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of de aanvrager beschikt over een identiteitsdocument of vrijgesteld is van deze verplichting en of hij aanvaardbare buitengewone omstandigheden heeft ingeroepen.

De Raad stelt vast dat verzoekster haar betoog in eerste instantie volledig opbouwt rond de vernietigde instructie van 19 juli 2009. Verzoekster betoogt onder meer dat zij bij de indiening van haar aanvraag zich baseerde op het feit dat zij voldeed aan de criteria van de instructie van 19 juli 2009, daar ook voldoende bewijzen van had, en zij onmogelijk kon voorzien dat de criteria van voornoemde instructie plots niet meer van toepassing zouden zijn.

De Raad dient dienaangaande op te merken dat de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid op 19 juli 2009 instructies heeft opgesteld waarin criteria worden opgesomd voor het gegrond verklaren van de aanvraag en de toekenning van een verblijfsmachtiging. Deze instructie van 19 juli 2009 werd vernietigd bij arrest van de Raad van State nr. 198.769 van 9 december 2009 omdat deze instructie “het

mogelijk maakt dat vreemdelingen die zich in de daarin omschreven voorwaarden bevinden ervan ontslagen worden aan te tonen dat er in hun geval buitengewone omstandigheden voorhanden zijn, terwijl enkel de wetgever dit vermag te doen”, omdat “door dit in de bestreden instructie te doen, een aan de wetgever voorbehouden domein wordt betreden” en omdat “uit het bovenstaande volgt dat de bestreden instructie voor vernietiging vatbaar is aangezien ze een nieuwe rechtsregel aan de rechtsorde toevoegt”.

Gelet op voorgaande bespreking wordt in de bestreden beslissing dan ook correct gesteld dat voornoemde instructie van 19 juli 2009 *“vernietigd werd door de Raad van State”* en dat bijgevolg *“de criteria van deze instructie niet meer van toepassing (zijn)”*. De Raad kan deze motivering dan ook niet strijdig achten met de opgeworpen geschonden geachte bepalingen en het vertrouwensbeginsel aangezien de Raad van State oordeelde dat men een voorwaarde aan de wet toevoegt, indien de instructie van 19 juli 2009 als een dwingende regel wordt toegepast. In dat geval beschikt de bevoegde staatssecretaris over geen enkele appreciatiemogelijkheid meer, wat dus in strijd is met diens discretionaire bevoegdheid (RvS 5 oktober 2011, nr. 215.571; RvS 1 december 2011, nr. 216.651).

In tegenstelling tot wat verzoekster lijkt te veronderstellen, dient verweerder immers de wet en de rechterlijke beslissingen te laten primeren op instructies die zouden zijn gegeven door een staatssecretaris. Er dient trouwens te worden benadrukt dat de Raad van State, in zijn arrest nr. 220.932 van 10 oktober 2012 uitdrukkelijk heeft bevestigd dat de instructie van 19 juli 2009 *“integraal is vernietigd”* en dat de discretionaire bevoegdheid waarover verweerder krachtens artikel 9bis van de vreemdelingenwet beschikt geen reden vormt om zich alsnog op de criteria van de vernietigde instructie van 19 juli 2009 te steunen. Het gegeven dat verweerder in het verleden beslissingen nam waarbij toepassing werd gemaakt van de instructie van 19 juli 2009 impliceert niet dat haar in de bestreden beslissing verwoorde standpunt incorrect is. Het gegeven dat verweerder zelfs nadat de Raad van State de instructie van 19 juli 2009 vernietigde nog beslissingen nam op basis van deze instructie en dat vele beslissingen wellicht werden genomen met miskenning van de wet vormt op zich ook geen reden om te oordelen dat de *in casu* bestreden beslissing niet op correcte gronden werd genomen.

Verzoekster kan niet worden bijgetreden dat verweerder rekening diende te houden met de kwetsbare positie waarin zij zich bevindt. In de bestreden beslissing betwist verweerder dit terecht en motiveert hij:

“Betrokkene haalt verder aan dat zij door haar echtgenoot seksueel uitgebuit werd, dat er sprake was van seksuele exploitatie waardoor zij tot een kwetsbare groep behoort waarvoor regularisatie de enige oplossing is. Echter, uit het administratief dossier van betrokkene blijkt dat zij op basis van deze door haar aangehaalde feiten een aanvraag indiende als slachtoffer mensenhandel waardoor zij over een attest van immatriculatie beschikte van 29.05.2012 tot 29.11.2012 en onder begeleiding stond van Payoke. Echter, op datum van 22.09.2012 besliste de Procureur des Koning van het Parket van Eerste Aanleg te Gent dat er geen sprake was van een misdrijf en dat uit het onderzoek bleek dat het verhaal van mevrouw niet klopte en dat zij het verhaal verzonnen had om een bestending van haar verblijf te bekomen. Mevrouw kan zich dus niet op dit element beroepen daar het reeds ten gronde werd onderzocht en verworpen door het Parket van Gent.”

De bestreden beslissing, in tegenstelling tot wat verzoekster voorhoudt, geeft uitdrukkelijk de determinerende motieven weer waarom de aanvraag niet voldoet. Zo wordt er immers duidelijk op gewezen dat de aanvraag op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk werd verklaard. Vervolgens worden de redenen hiervoor uiteengezet, namelijk dat de aangehaalde elementen geen bijzondere omstandigheid vormen, waarna voor elk van de aangehaalde elementen nader wordt uiteengezet waarom ze *in concreto* niet als buitengewone omstandigheid kunnen worden weerhouden. Met een dergelijke motivering handelt verweerder allerm minst willekeurig, zoals verzoekster aanvoert, maar past hij integendeel in redelijkheid het ontvankelijkheidsonderzoek toe zoals voorgeschreven door artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Gelet op het voorgaande stelt de Raad vast dat verweerder in redelijkheid kon oordelen dat geen buitengewone omstandigheden werden aannemelijk gemaakt in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Een schending van de materiële motiveringsplicht, van de artikelen 9 en 9bis van de vreemdelingenwet of van het vertrouwensbeginsel wordt niet aangetoond.

3.5. In wat als een laatste middelonderdeel kan worden beschouwd, voert verzoekster een schending aan van artikel 3 van het EVRM.

Artikel 3 van het EVRM luidt als volgt:

“Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.”

Deze bepaling bekrachtigt één van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Het EHRM heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; adde EHRM 26 april 2005, Muslim/Turkije, § 66).

Om te beoordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij een reëel gevaar loopt op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, houdt de Raad zich aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen. In dezen heeft het EHRM geoordeeld dat, om het bestaan van een gevaar van slechte behandelingen na te gaan, de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de verzoekende partij naar het land van bestemming dienen te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 78; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, §§ 128-129 en EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./ Verenigd Koninkrijk, § 108 in fine).

Wat het onderzoek van de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij betreft, oordeelde het EHRM dat het ingeroepen risico een individueel karakter heeft indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 359 in fine).

Wat de schending van artikel 3 van het EVRM betreft, moet verzoekster aldus doen blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat zij een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. Zij moet deze beweringen staven met een begin van bewijs en concrete, op haar persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM. Een eventualiteit dat artikel 3 van het EVRM kan worden geschonden, volstaat op zich niet (RvS 27 maart 2002, nr. 105.233; RvS 28 maart 2002, nr. 105.262; RvS 14 maart 2002, nr. 104.674; RvS 25 juni 2003, nr. 120.961; RvS 8 oktober 2003, nr. 123.977).

Verzoekster beperkt zich bovendien in haar verzoekschrift tot een algemene uiteenzetting dat een terugwijzing naar “Azerbeidzjan” zal leiden tot een psychologische ontreddeering, dat een gedwongen terugkeer in strijd is met artikel 3 van het EVRM en zij onmogelijk kan terugkeren. Verzoekster brengt geen enkel stuk bij met concrete, op haar persoonlijke situatie betrokken feiten of bewijzen ter staving van haar kritiek. Verzoekster toont bijgevolg niet aan dat zij een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling.

Een schending van artikel 3 van het EVRM blijkt dan ook niet. Dit middelonderdeel is ongegrond.

4. Korte debatten

Het beroep is onontvankelijk wat het bevel om het grondgebied te verlaten betreft en verzoekster heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de

vordering tot schorsing, als accellssorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien december tweeduizend vijftien door:

mevr. C. BAMPS,

eerste voorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De eerste voorzitter,

M. DENYS

C. BAMPS